

Aşk'ın Kölesiyim

– ahmet-bektas · 29 Nisan 2009

Aşk'ın kölesiyim

"Güzelliğin on pare etmez bu bendeki aşk olmasa" Âşık Veysel

"Hamdım, piştım, yandım" Mevlana. Ben de eklemek isterim kendi açımdan; söndüm, kül oldum...

Kays'ı mecnuna çeviren Leyla mı, yoksa aşk mı? Leyla'nın aşkıyla tutuşan, çöllerde yanan Mecnun; aşkın üst boyutlarına çıkınca neden önemsemiyor Leyla'yı? Aradığı Leyla'da mevcut değil miydi? Leyla olmasaydı yerini başkası dolduracaktı belki de...

Âşık, maşuka köle gibi görünse de esas cezbesi maşukta yansıyan aşk'ın şiddetli zuhurundan kaynaklı. Yansımanın asıl membaı bulununca, yansıtan ikincil durumda kalıyor. Güneşi hiç görmemiş birinin Ayda yansıyan nura âşık olması; Güneşi aramasına neden oluyor, bulunca da Aydan vazgeçmesi gibi bir şey olmalı bu... Peki, ayın hiç mi hissesi yok? Nedir aranan? Kaç kişi bulabilmiş?

"Sevdiğimi söylemez isem sevmek derdi beni boğar" diyen Yunus; nerede aramış sevdiğini? Çiçeklerle, böceklerle konuşan Yunus ne öğrenmiş onlardan? "Sordum sarı çiçeğe....."

Ey sevgili, bil ki sen sadece aynasın! Yansıttığın senden değil. Öyleyse seni neden bu kadar çok seviyorum? Evet, seni çok seviyorum... Hakikat-perest oluşunu... Cisminden daha fazla ruhunla alakalıyım, suretinden daha ziyade siretini seviyorum! Sevgimi anlatırken yine de cisminden bahsediyorum. (Gamzeler, sarı saçlar, ela gözler.....) Çünkü cisminde yansıyor ruhundaki güzellikler. Bu nedenle senin değil aşkın kölesiyim! Bana aşkı gösterdiğin için seni çok seviyorum.

Ahmet Bektaş